

Samling af Afgørelser

Sag C-213/17

X

mod

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam)

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 604/2013 – afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne – artikel 17, 18, 23 og 24 – forudgående sag om international beskyttelse, der er under behandling i en medlemsstat – ny ansøgning i en anden medlemsstat – ingen anmodning om tilbagetagelse inden for de fastsatte frister – overgivelse af den pågældende med henblik på strafforfølgning«

Sammendrag – Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 5. juli 2018

1. *Grænsekontrol, asyl og indvandring – asylpolitik – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – forordning nr. 604/2013 – procedurer for overtagelse og tilbagetagelse – frister for fremsættelse af en anmodning om tilbagetagelse – virkninger af manglende overholdelse af disse frister – ansvaret for behandlingen af en ny ansøgning om international beskyttelse overgået til den medlemsstat, der ikke har fremsat nævnte anmodning rettidigt – verserende sag i en anden medlemsstat, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse – ingen betydning*

[Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 604/2013, art. 18, stk. 1, litra d), og art. 23, stk. 1-3]

2. *Grænsekontrol, asyl og indvandring – asylpolitik – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – forordning nr. 604/2013 – procedurer for overtagelse og tilbagetagelse – fremsættelse af en anmodning om tilbagetagelse – verserende sag i den anmodende medlemsstat, anlagt til prøvelse af afslaget på en i denne medlemsstat tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse – pligt til at udsætte sagens behandling og dernæst afslutte denne i tilfælde af, at nævnte anmodning accepteres – foreligger ikke*

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 604/2013, art. 18, stk. 2)

3. *Grænsekontrol, asyl og indvandring – asylpolitik – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – forordning nr. 604/2013 – procedurer for overtagelse og tilbagetagelse – oplysninger, der skal*

fremgå af anmodningen om tilbagetagelse – oplysning om, at der i den anmodende medlemsstat verserer en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en i denne medlemsstat tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse – ikke påkrævet

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 604/2013, art. 22, stk. 3, art. 23, stk. 2, og art. 24, stk. 5)

4. *Grænsekontrol, asyl og indvandring – asylpolitik – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken*
5. *medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – forordning nr. 604/2013 – procedurer for overtagelse og tilbagetagelse – ansøger om international beskyttelse, der er omfattet af en europæisk arrestordre og opholder sig på den udstedende medlemsstats område uden at have indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse dér – den nævnte medlemsstats fremsættelse af en anmodning om fuldbyrdelsesmedlemsstatens tilbagetagelse – lovlighed – mulighed for den udstedende medlemsstat for at behandle den i fuldbyrdelsesmedlemsstaten indgivne ansøgning om international beskyttelse – foreligger ikke*

[Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 604/2013, art. 17, stk. 1, art. 18, stk. 1, litra d), og art. 24, stk. 1]

1. Artikel 23, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, skal fortolkes således, at den medlemsstat, hvor der er indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, når denne medlemsstat ikke har fremsat en anmodning om tilbagetagelse inden for de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister, selv om en anden medlemsstat var ansvarlig for behandlingen af tidligere indgivne ansøgninger om international beskyttelse, og selv om en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en af disse ansøgninger, verserede for en ret i sidstnævnte medlemsstat, da disse frister udløb.

Anvendelsesområdet for tilbagetagelsesproceduren defineres i Dublin III-forordningens artikel 23 og 24. Det fremgår af forordningens artikel 23, stk. 1, at denne procedure bl.a. finder anvendelse på de i nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, litra d), omhandlede personer (jf. i denne retning kendelse af 5.4.2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, præmis 26 og 27, og dom af 25.1.2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, præmis 42 og 43). Sidstnævnte bestemmelse omhandler bl.a. en tredjelandstatsborger eller en statsløs, der har fået afslag på sin ansøgning om international beskyttelse, og som har indgivet en ny ansøgning til en anden medlemsstat. Den tilbagetagelsesprocedure, som er foreskrevet i Dublin III-forordningens artikel 23, finder derfor anvendelse på en tredjelandstatsborger, der har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat, når en tidligere i en anden medlemsstat indgivet ansøgning om international beskyttelse var blevet afslået ved en afgørelse fra den ansvarlige myndighed, selv om denne afgørelse endnu ikke er blevet endelig efter anlæggelsen af en sag, der verserer for en ret i sidstnævnte medlemsstat.

I en situation som den i hovedsagen omhandlede havde myndighederne i den medlemsstat, hvor denne nye ansøgning var blevet indgivet, følgelig mulighed for at fremsætte en anmodning om tilbagetagelse af den pågældende i henhold til denne forordnings artikel 23, stk. 1. Det påhvilede imidlertid disse myndigheder i overensstemmelse med forordningens artikel 23, stk. 2, at fremsætte denne anmodning så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for de i denne bestemmelse fastsatte frister, idet en tilbagetagelsesansøgning ikke med føje kan fremsættes, efter at disse frister er udløbet (jf. analogt dom af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 67). Det følger såvel af ordlyden af artikel 23, stk. 3, i Dublin III-forordningen som af dennes generelle opbygning og formål,

at såfremt de nævnte frister udløber, overføres det fulde ansvar til den medlemsstat, som en ny ansøgning om international beskyttelse er indgivet til (jf. analogt dom af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 61, og af 25.10.2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, præmis 30).

(jf. præmis 27, 28, 32-35 og 40 samt domskonkl. 1)

2. Artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at en medlemsstats fremsættelse af en anmodning om tilbagetagelse af en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på dennes område uden opholdstilladelse, ikke kræver, at denne medlemsstat udsætter behandlingen af en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, og dernæst afslutter denne behandling i tilfælde af, at den anmodede medlemsstat accepterer anmodningen.

Selv om Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 2, fastsætter forskellige forpligtelser med hensyn til opfølgningen af en ansøgning om international beskyttelse, alt efter hvilket trin den pågældende procedure for international beskyttelse befinder sig på, har disse forpligtelser alle til formål at sikre, at proceduren for international beskyttelse fremmes, og det kræves ikke, at proceduren udsættes eller afbrydes i nogen medlemsstat.

(jf. præmis 42 og 44 samt domskonkl. 2)

3. Artikel 24, stk. 5, i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at en medlemsstat, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede fremsætter en anmodning om tilbagetagelse på grundlag af denne forordnings artikel 24, efter at de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister er udløbet i den anmodede medlemsstat, ikke er forpligtet til at oplyse myndighederne i sidstnævnte medlemsstat om, at en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, verserer for en ret i den anmodende medlemsstat.

Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 5, bestemmer, at anmodningen om tilbagetagelse skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indicier, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i forordningens artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning. Det fremgår således af selve ordlyden af forordningens artikel 24, stk. 5, at den anmodende medlemsstats forpligtelse til at videregive oplysninger er begrænset til de oplysninger, der gør det muligt for den anmodede medlemsstat at vurdere sit ansvar.

(jf. præmis 47, 48 og 53 samt domskonkl. 3)

4. Artikel 17, stk. 1, og artikel 24 i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at i en situation som den, der forelå i hovedsagen på datoen for overførselsafgørelsen, hvor en ansøger om international beskyttelse er blevet overgivet af en første medlemsstat til en anden medlemsstat til gennemførelse af en europæisk arrestordre, og ansøgeren opholder sig på sidstnævntes område uden at have indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse til denne, kan denne anden medlemsstat anmode den første medlemsstat om at tilbagetage ansøgeren og er ikke forpligtet til at beslutte at behandle dennes ansøgning.

Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 1, fastsætter, at en medlemsstat bl.a. kan anmode en anden medlemsstat om at tilbagetage en i forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), omhandlet person, der opholder sig på dens område uden opholdstilladelse og uden at have indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse dér, når den mener, at den anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til sidstnævnte bestemmelse. Da den nævnte bestemmelse ikke opstiller nogen krav med hensyn til den måde, hvorpå den pågældende er indrejst til den anmodende medlemsstats område, må det konstateres, at EU-lovgiver ikke har undergivet muligheden for at fremsætte en anmodning om tilbagetagelse nogen betingelser i så henseende.

I denne sammenhæng – og henset til de selvstændige procedurer, der er fastsat henholdsvis ved Dublin III-forordningen og ved Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), der tilstræber forskellige formål og ikke kan erstatte hinanden – kan den omstændighed, at indrejsen til den anmodende medlemsstats område sker som følge af en overgivelse til gennemførelse af en europæisk arrestordre ikke i sig selv udelukke, at der fremsættes en tilbagetagelsesansøgning.

Det fremgår desuden af selve ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, at denne bestemmelse giver enhver medlemsstat mulighed for at beslutte at behandle »en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet [til denne]«, hvilket betyder, at denne bestemmelse ikke har til formål eller virkning at give en medlemsstat mulighed for at beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der ikke er blevet indgivet til denne.

(jf. præmis 56-58, 60 og 63 samt domskonkl. 4)